

Η επιστολή του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου προς τον Αρχιεπίσκοπο Νέας Ιουστινιανής και πάσης Κύπρου Χρυσόστομο

Μακαριώτατε καί Ἀγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καί περιπόθητε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Χρυσόστομε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν αἰσθήμασιν ἀγάπης ἐν Κυρίῳ καί πολλῆς τιμῆς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου ἡμῖν Μακαριότητος, ἐπικοινωνοῦμεν γηθοσύνης μεθ' Ὑμῶν, διὰ νὰ ἀπευθύνωμεν ἐγκαρδίους εὐχὰς ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαρακοντα-ετοῦς θεοτηρήτου καί εὐκλεοῦς ἀρχιερωσύνης.

Αἱ ἐπέτειοι εἶναι καιρὸς δοξολογίας καί ἐνθυμήσεως. Δοξάζομεν τὸν πάνδωρον Θεόν, τὸν χαρισάμενον εἰς τὸν λαόν Αὐτοῦ τὸν πανάξιον ἐκκλησιαστικόν ἄνδρα καί πρωθιεράρχην, ὅστις, καθ' ὅλην τὴν ἀρχιερατείαν Αὐτοῦ, καί δή, σχεδόν ἐπὶ δωδεκαετίαν ὅλην, ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ἰουστινιανῆς καί πάσης Κύπρου, ἠγωνίσθη θεαρέστως διὰ τὴν εὐστάθειαν τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας, τοποθετῶν μετὰ παρρησίας τὸν λύχνον «ἐπὶ τὴν λυχνίαν» (Ματθ. ε', 15), ἀνυποχώρητος ὅταν θίγωνται τὰ πρῶτιστα καί τὰ τιμαλφῆ τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Γένους.

Προσεφέρετε, Μακαριώτατε, πλεῖστα ὅσα εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καί εἰς τὴν ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς διασώσεως καί ἀναδείξεως τῆς πνευματικῆς καί πολιτισμικῆς κληρονομίας τοῦ ὀρθοδόξου κυπριακοῦ λαοῦ. Ὑπῆρξατε καί συνεχίζετε νὰ εἰσθε εὐαίσθητος ποιμενάρχης, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰς ποιμαντικὰς ἀνάγκας τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καί προσφέρει «βοήθειαν» καί «ἀλήθειαν» πρὸς αὐτόν.

Ἀναγνωρίζομεν τὴν καθοριστικὴν συμβολὴν Ὑμῶν καί τὴν στήριξιν τὴν ὁποῖαν παρέσχετε εἰς τὴν ἡμετέραν Μετριότητα κατὰ τὴν τελευταίαν, κρίσιμον φάσιν, τῆς προετοιμασίας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ ἀποτελεσματικὴ μετοχὴ Ὑμῶν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου μέ παρρησίαν καί εὐγλωττίαν, αἱ θεολογικῶς καί ἐκκλησιολογικῶς ἀρτιώταται πα-ρεμβάσεις Ὑμῶν εἰς τὰς συζητήσεις, τὸ ὀρθόδοξον Ὑμῶν φρόνημα, ἡ προσπάθεια διὰ νὰ προβληθῆ τὸ σωστικόν μήνυμα τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὸν σύγχρονον κόσμον, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν καί τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τῆς Συνόδου. Δι' ὅλα αὐτὰ, Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, Μακαριώτατε. Ἐγράψε-τε, ὄντως, ἱστορίαν καί δικαίως τιμᾶσθε ἐν τῷ Ὁρθοδόξῳ κόσμῳ.

Ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας δίδεται σήμερον, Τιμιώτατε ἐν Χριστῷ Ἀδελφέ, ἐνώπιον τῆς πολυδιαστάτου κρίσεως τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ζωὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καθορίζεται ἀπὸ τὰς τεχνολογικὰς ἐξελίξεις, ἀπὸ τὴν ιδιόνομον λειτουργίαν τῆς οἰκονομίας, τὴν σύγκρουσιν τῶν πολιτισμῶν καὶ τὴν ἀπολυτοποίησιν τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐπιθυμιῶν. Πρότυπον ζωῆς κατέστη τό ἄτομον, τό ὅποιον κατέχει καὶ χρησιμοποιεῖ διὰ τόν ἑαυτόν του ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, πλήρως ἀδιάφορον διὰ τόν πλησίον. Ἀκούομεν περὶ προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, περὶ οἰκονομικῆς προόδου, περὶ ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης, περὶ παγκοσμίου εἰρήνης, διαπιστοῦμεν ὅμως, ὅτι εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς διακηρύξεις δέν ἀντιστοιχοῦν τὰ ἔργα καὶ ἡ πραγματικότης. Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου συχνότατα χρησιμοποιοῦνται διὰ πολιτικούς σκοπούς, ἐνῶ εὐρέως κυριαρχεῖ τό «δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου». Ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις δέν ἀφορᾷ εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῶν κατοίκων τῆς γῆς, ἐνῶ ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης ἐκτυλίσσεται ἐρήμην τῶν αὐθεντικῶν συμφερόντων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν τῷ περιβάλλοντι τούτῳ, ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται νά φωτίσῃ καὶ νά μεταμορφώσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀπευθυνομένη πρωτίστως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, κηρύσσουσα καὶ ἀσκοῦσα τὴν ἀγάπην, τὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὴν ἀπλότητα, ἐν ἀναφορᾷ, πάντοτε, πρὸς τόν αἰώνιον ἐν Χριστῷ προορισμόν τοῦ ἀνθρώπου, ἀναδεικνύουσα, λόγῳ καὶ ἔργῳ, τὴν χριστιανικὴν πίστιν ὡς δύναμιν ζωῆς καὶ ἐνθέου ἐλευθερίας. Ἀνήκομεν εἰς τόν Χριστόν, τὴν Αὐτοζωὴν, τὴν Αὐτοαλήθειαν, τὴν Αὐτοφιλανθρωπίαν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, τὴν «κοινω-νίαν θεώσεως», τόν «κόσμον τοῦ κόσμου». Τό εὐαγγέλιον ἡμῶν εἶναι «ὁ Χριστός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Χριστῷ». Ὅταν ὁμιλῶμεν, ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ «Ἐκκλησίας σάρκα ἀναλαβόντος» Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅταν σιγῶμεν, πάλιν διὰ τόν ἀγαπήσαντα καὶ ἀγαπῶντα ἡμᾶς Σωτῆρα τοῦ κόσμου τό πράττομεν.

Συνεχίζομεν, Μακαριώτατε, τόν κοινόν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ τὴν κοινὴν χριστιανικὴν μαρτυρίαν, ὡς ἐνετείλατο ἡμῖν ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς «Θεοῦ διάκονοι», ὁμοῦ καὶ ὁμοθυμαδόν. Ἡ κοινὴ προσπάθεια εἶναι ἐπιβεβλημένη καὶ λόγῳ τοῦ μεγέθους τῶν συγχρόνων προβλημάτων, τὰ ὅποια μόνον ἀπὸ κοινοῦ δύνανται νά ἀντιμετωπισθοῦν. Διὰ νά ἐπιτύχωμεν εἰς τοῦτο, ὀφείλομεν νά γνωρίζωμεν τὰς προκλήσεις, ἀλλὰ καὶ τὰς θετικὰς προοπτικὰς τῆς ἐποχῆς μας, τὰ κοινωνικὰ δεδομένα τῆς σήμερον καὶ τὰς ὑπαρξιακὰς ἀνάγκας τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου. Αὐτό ἀπαιτεῖ ἐγρηγόρσιν, σοβαρότητα, ποιμαντικὴν φαντασίαν, πνεῦμα συνεργασίας καὶ διαλόγου. Ὑμεῖς, Μακαριώτατε εἰσθε ἄνθρωπος τοῦ διαλόγου καὶ τῶν ἀνοικτῶν ὀριζόντων. Δι' Ὑμᾶς ἡ Ὁρθοδοξία δέν ἐσῆμαινε ποτέ καὶ δέν σημαίνει κλειστότητα καὶ ἐσωστρέφειαν, ἀλλὰ ἀνοικτοσύνην καὶ φιλάνθρωπον μαρτυρίαν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐπί δέ τούτοις, ἀπευθύνοντες μυχόθεν συγχαρητηρίους προσρήσεις τῇ Ὑμετέρᾳ προσφιλεστάτῃ ἡμῖν Μακαριότητι, εὐχόμεθα ὅπως ὁ ἀγαθοδότης Κύριος χαρίζηται Ὑμῖν ὑγιείαν κατ' ἄμφω καί κρατύνη Ὑμᾶς, ὥστε νά συνεχίσητε ἐπί πολύν ἔτι χρόνον, ὀρθοτομοῦντες τόν λόγον τῆς ἀληθείας, τό θεάρεστον Ὑμῶν ἔργον, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ θεόθεν Ὑμῖν ἐμπεπιστευμένου πληρώματος τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου καί τοῦ ἀνά τήν οἰκουμένην ὀρθοδόξου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κατασπαζόμενοι τοίνυν Ὑμᾶς φιλήματι ἀγίῳ, ἐκ Φαναρίου, συναγαλλόμενοι δέ μεγάλως μεθ' Ὑμῶν καί μετέχοντες νοερῶς εἰς τούς ἐπετειακούς ἑορτασμούς, διατελοῦμεν μετ' ἐξειδιασμένης τιμῆς καί βαθείας ἀγάπης ἐν Κυρίῳ.

Ἰβη' Φεβρουαρίου κ'

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός